

Egy
Heine-
motívumra

*S a várva várt disznófejet
egy óntálon behozták.
Nálunk babérral díszítik
még mindig a disznók orrát.*

Heinrich Heine: Németország, IX. fejezet

Az óntál rég zaciban pihen,
ha korábban el nem csófolták,
de feldekoráljuk még ma is
babérral a disznók orrát.

Kicserélik az állott szószoikat,
s más mócsingokra locsolják,
moslékból mentett hősi babér
díszíti a disznók orrát.

S ha a disznónak tokája se lesz,
s eltűnik a comb meg a bordák,
még akkor is feldíszítik
fonnyadt babérral az orrát.

A folyóhoz hívtam Saroltát,
leültünk szótlanul,
éppen kivetette horgát
melltünk három úr –
a kis kopasz nagy ívben,
a hórihorgas unottan,
a félszemű térdig vízben
bandzsítva izgatottan.
Sarolta fülembé susogta,
a sorstól mit akar:

„Ha fordulna egyszer a kocka,
hát horgászt fogna a hal.”

Odébb egy rádióból
ömlött a híryanag,
megtudtuk néhány szóból,
hol s kit akasztanak,
kit lő miszlikre az ágyú,
milyen had kire tör,
s vergődő, feltépett szájú
halakkal telt a vödör.
Saroltát átkarolva
megsúgtam, mi a baj:
hogy sohase fordul a kocka,
mert nem horgászhat a hal.

Esélyt csak egyet látok:
elinalhat a jó csalival,
s ha óvatosabban tátog,
akkor táj meg se hal –
a kis kopasz viháncolt,
ha bekapták neki a horgot,
a hosszú homlokot ráncolt,
a félszemű meg hunyorgott –
fülembé dúdolta Sarolta,
és felvidített az a dal:
„Ezeket, ha fordul a kocka,
berántja a vízbe a hal.”

EÖRSI ISTVÁN